

Jan Paweł II

Z Maryją w trzecie tysiąclecie : "Anioł Pański" : (Rzym, 8 grudnia 2000 r.)

Salvatoris Mater 3/2, 376-377

2001

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

SALUTATIONEM „ANGELUS DOMINI” UNA CUM SUMMO PONTIFICE RECITANTIBUS

„Anioł Pański”⁶
(Rzym, 1 listopada 2000 r.)

W drodze do nieba

1. Na zakończenie tej uroczystej liturgii ku czci Wszystkich Świętych kierujemy wzrok ku górze. Dzisiejsze święto przypomina nam, że zostaliśmy stworzeni dla nieba, gdzie Maryja już dotarła i gdzie nas oczekuje.

Życie chrześcijańskie jest przejściem przez ziemię z sercem zwróconym ku górze, ku domowi niebieskiego Ojca. Tak właśnie przeszli przez życie święci, a nade wszystko dziewicza Matka Chrystusa. Jubileusz przypomina nam ten istotny wymiar świętości – że jest ona kondycją pielgrzymów, którzy każdego dnia szukają Królestwa Bożego, ufając w Bożą Opatrzność. Na tym polega autentyczna chrześcijańska świętość, która nie ma nic wspólnego z fatalizmem ani z ucieczką od rzeczywistości. Przeciwnie, pobudza do konkretnego wysiłku i każe wpatrywać się w Chrystusa, Wcielonego Boga, który otwiera nam drogę do nieba. [...]

2. W tym świetle Maryja jeszcze bardziej jawi się nam jako Królowa Świętych i Matka naszej nadziei. Do Niej zwracamy się, aby prowadziła nas drogą świętości i wspomagała w każdej chwili życia, teraz i w godzinie naszej śmierci.

„Anioł Pański”⁷
(Rzym, 8 grudnia 2000 r.)

Z Maryją w trzecie tysiąclecie

1. Obchodzimy dzisiaj uroczystość Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny, dzień bardzo drogi chrześcijańskiemu ludowi. Dobrze wpisuje się on w klimat Adwentu i rozjaśnia blaskiem przeczystego światła naszą duchową drogę wiodącą ku Bożemu Narodzeniu.

Kontemplujemy dziś pokorną Dziewicę z Nazaretu, która na mocy nadzwyczajnego i niepojętego przywileju została zachowana od grzechu pierworodnego i od wszelkiej zmazy, aby być godnym przybytkiem Wcielonego Słowa. W Maryi – nowej Ewie, Matce nowego Adama – przedziwny pierwotny zamysł miłości Ojca urzeczywistnia się na nowo

⁶ „L'Osservatore Romano” (wyd. pol.) 22(2001) nr 3, 22.

⁷ „L'Osservatore Romano” (wyd. pol.) 22(2001) nr 2, 55.

w sposób jeszcze bardziej zdumiewający. Dlatego Kościół woła z wdzięcznością: „Dzięki Tobie, Niepokalana Dziewico, odzyskaliśmy życie: poczęłaś za sprawą Ducha Świętego i świat otrzymał od Ciebie Zbawiciela” (Liturgia Godzin, Wspomnienie Matki Bożej w sobotę, antyfona do *Benedictus*).

2. Dzisiejsza liturgia przypomina nam ewangeliczny opis zwiastowania. Odpowiadając aniołowi, Maryja Panna oświadcza: „Oto ja służebnica Pańska, niech mi się stanie według twego słowa!” (Łk 1, 38). Maryja wyraża całkowite przyzwolenie umysłu i serca na tajemniczą wolę Bożą i gotowa jest przyjąć – najpierw wiarą, a potem w swym dziewiczym łonie – Syna Bożego.

„Oto ja!” Ta gotowość przyjęcia woli Bożej jest wzorem dla wszystkich nas – wierzących, abyśmy w obliczu wydarzeń wielkich i zwyczajnych umieli zawierzyć całkowicie Panu.

Świadectwem swego życia Maryja zachęca nas do wiary w spełnienie się Bożych obietnic. Przypomina nam, że powinniśmy mieć ducha pokory, bo to ona jest właściwą postawą stworzenia wobec Stwórcy; wzywa, byśmy zachowali niezłomną nadzieję w Chrystusie, który wypełnia do końca zbawczy zamysł nawet wówczas, gdy wydarzenia wydają się niezrozumiałe i trudne do przyjęcia. Niczym promienna gwiazda Maryja prowadzi nasze kroki na spotkanie z Panem, który przychodzi.

3. Drodzy bracia i siostry! Skierujmy wzrok ku Niepokalanej, całej Świętej i całej Pięknej. Maryja, nasza Orędowniczka, Matka „Króla Pokoju”, który miażdży głowę węża, niech pomaga nam, ludziom trzeciego tysiąclecia, opierać się pokusom zła; niech ożywi w naszych sercach wiarę, nadzieję i miłość, abyśmy dochowując wierności naszemu powołaniu umieli być – nawet za cenę wielkich ofiar – nieustraszonymi świadkami Jezusa Chrystusa, który jest Świętą Bramą wiekiustego zbawienia.

PRECATIONES

Akt zawierzenia Najświętszej Maryi Pannie⁸

(Watykan, 6 października 2000 r.)

[24] 1. „Niewiasto, oto syn Twój!” (J 19, 26). Gdy zbliża się ku końcowi Rok Jubileuszowy, w którym Ty, O Matko, na nowo ofiarowałaś nam Jezusa, błogosławiony owoc Twego przeczystego łona, Wcielone Słowo, Odkupiciela świata, szczególne wzruszenie budzą w nas te słowa, bo kierują nasze myśli ku Tobie i czynią Cię naszą Matką: „Niewiasto, oto syn Twój!” Zawierając Ci apostoła Jana, a wraz z nim synów Kościoła i wszystkich ludzi, Chrystus nie umniejszył, ale raczej potwierdził swą rolę jedyne go Zbawiciela świata. Ty jesteś blaskiem, który nie przyćmiewa światłości Chrystusa, bo istniejesz w Nim i przez

⁸ „L'Osservatore Romano” (wyd. pol.) 21(2000) nr 11-12, 24-25.